

“ Soedah, laat maar ” een prachtig document

DOOR ANDY DOORHEIN

“Vanavond is er maar één waarheid en dat is de waarheid van de verteller.” Deze zin zit nog steeds in mijn hoofd, want hoe waar is dat, als je luistert naar het verhaal dat verteld wordt in de voorstelling “Soedah, Laat maar” van Esmay Usmany en Roy Grunewald.

Grunewald is van de tweede generatie en Usmany is reeds derde generatie Indo's . Hun vader en moeder, opa en oma zijn ooit “vrijwillig “ naar Nederland gekomen. Usmany heeft inmiddels een zontje. Daarmee is er een vierde generatie gekomen, een generatie die weer verder weg is komen te staan van die geschiedenis waar de eerste generatie niet makkelijk over praat.

In “Soedah, laat maar” gaan Usmany en Grunewald aan de hand van een reeks verhalen op zoek naar het indo gevoel, de typische indo cultuur. Want beiden vinden dat dit gevoel generatie op generatie door gegeven moet kunnen worden.

Als Usmany achter de vleugel kruipt, en het openingsnummer ten gehore brengt, hoor je enige nervositeit in haar stem. Dit stemgeluid ontroert mij meteen en maakt het liedje nog intiemer en gevoeliger. Roy Grunewald wordt met recht een meester verteller genoemd. Zodra hij over de essentie van de voorstelling begint word ik meteen betoverd door zijn stem. Ik hang volledig aan zijn lippen en ieder woord wordt door mij geabsorbeerd.

Grunewald en Usmany nemen mij mee op een reis door de geschiedenis, die begint met de Verenigde Oost-Indische Compagnie en die eindigt bij het heden. Tijdens die reis komen we van alles tegen, de onderdrukking van de Hollandse overheersers, de geuren en kleuren van Indonesische, de sociale status van de Indo's en natuurlijk het belang van eten in de Indonesische cultuur. Soms is de toon ernstig maar vaak ook overladen met een enorme dosis humor. Usmany onderbreekt de verhalen met liedjes die het verhaal een extra laag mee geven. Het liedje "Altijd onderweg", waarin de reis van haar Oma vanuit Indonesië naar Nederland wordt bezongen, zorgt voor een warme rilling over mijn rug van emotie. Usmany zingt klein en met een prettige emotie in haar stem. De teksten van haar liedjes zijn van een poëtische schoonheid. Grunewald vertelt zo boeiend, ernstige onderwerpen gaan naadloos over in een verhaal met de juiste humorvolle lading. Ademloos luister ik naar die boeiende stem. Een stem die mij een beeld heeft laten vormen van een onbekende geschiedenis. Zelfs een beetje mijn eigen geschiedenis.

“Soedah, laat maar “ is weer eens zo’n voorstelling waarmogelijk straks veel te weinig mensen van genoten hebben. Stomweg, omdat, voorlopig, de voorstelling nog maar een paar keer te zien is en al die voorstellingen bijna uitverkocht zijn. Maar vanaf september is de voorstelling 35x te zien in de Nederlandse theaters dus zet het in je agenda om tegen die tijd de nieuwe speellijst te checken. Na de voorstelling niet meteen naar huis, want “eten brengt troost” en na iedere voorstelling is er een proeverij met heerlijke hapjes.

Usmany en Grunewald laten met “Soedah, laat maar” een mooi document achter met verhalen die nog van generatie op generatie doorverteld kunnen worden.

<https://www.esmayusmany.com/music>

Gezien op 31 januari 2020 theater Peeriscoop in Gorinchem